

Kindante

fo

personeelsmagazine

1 | 2011

Inhoud

Terugblik op de
carnavalsperiode:
Deelname Kindante-
scholen aan LVK

4

Door de ogen van
kinderen

7

Bijzondere
Koninginnedag
voor OBS Het Palet

8

Hoe is het toch zo
gekomen?

10

Guatemala -
Monrovia

14

San Xaveria:
Een ode aan
angsthazen

16

Oproep

De redactie zoekt uitbreiding!

Wie beschikt over een vlotte pen en vindt het leuk om een paar keer per jaar een artikel te maken voor het personeelsmagazine? Voor meer informatie kun je contact opnemen met Gemma Starink, tel. 046-4363366 of g.starink@kindante.nl

12

“Kletstheater” van
basisschool Don
Bosco wint
Onderwijsprijs
Limburg

Voor jullie ligt het eerste nummer van het personeelsmagazine van de kersverse stichting Kindante 'leren leren, leren leven'. Ik ben blij dat het zover is: één van de tekenen dat de fusie die op papier per 1 januari 2011 tot stand gekomen is, ook zichtbaar wordt in het dagelijkse leven binnen de scholen en het bureau van Kindante!

Het fusieproces is goed verlopen binnen de planning en met de beoogde resultaten. Voor de start geldt hetzelfde, zij het dat de omgeving waarin wij moeten opereren de laatste maanden een stuk turbulenter is geworden, in ieder geval meer dan wij een klein halfjaar geleden nog dachten. De doorgevoerde en nog te verwachten bezuinigingen treffen het primaire onderwijs overal hard. In onze regio komt daar de krimp nog bij. Op de krimp hadden we gerekend in het fusieproces, op bezuinigingen ook, maar niet in de nu gepresenteerde omvang.

Het CvB van Kindante is samen met o.a. directeuren en medewerkers van het stafbureau volop bezig om bedreigingen in de vorm van krimp en bezuinigingen om te zetten in **kansen**, zodat we nog beter kunnen doen waar het bij ons allemaal om draait: goed onderwijs voor kinderen te verzorgen en samen met ouders en andere kindpartners hen voor te bereiden op hun rol in de samenleving zodat zij gelukkig kunnen worden en meerwaarde leveren voor die samenleving.

We hebben samen met de directeuren, mensen van het bureau en een aantal externe relaties in diverse overleggen en ontmoetingen gekeken hoe we van bedreigingen kansen kunnen maken. Het is mooi meegenomen dat de overheid de meest ingrijpende en in het oog lopende bezuinigingen een jaar opgeschort heeft.

Op onze plannen en het tempo om deze uit te voeren heeft dit uitstel geen invloed. Plannen waarbij de kwaliteit van het onderwijs en het ontwikkelproces van ieder kind hand in hand gaan met de kwaliteit van werken en dus ook de werkgelegenheid die daarbij hoort.

Wat gaan we *onder andere* doen?

- Meer de kwaliteiten van de mensen bij Kindante benutten en verder ontwikkelen om zo minder externen te hoeven inhuren, meer geld beschikbaar te hebben voor onze activiteiten en de kwaliteit van werken bij Kindante een zwiep omhoog te geven.
- Meer financiële en andere middelen verwerven dan die de overheid ons beschikbaar stelt om zo minder afhankelijk te worden van diezelfde overheid. In dit kader is het innovatiefonds ingesteld, waar de eerste € 10.000,- in gestort zijn, een klein begin, maar toch ..!
- We zoeken de samenwerking met andere besturen van onderwijsorganisaties en andere maatschappelijke partners om innovaties samen op te pakken en van onze provincie een vitale te maken, waar mensen willen werken, wonen en dus ook leven.

Dit is niet iets van het bestuur en bureau of van de directeuren, dit is iets van ons allemaal. Zeker wat het eerste punt betreft: we vragen jullie dan ook na te denken of je zelf een bijdrage

wilt en ook kunt leveren aan het verder verbeteren van de kwaliteit van leerkrachten en de teams, of dat je een collega kent die dat kan en ook wil. Het gaat om scholing en begeleiding van leerkrachten en teams van de scholen bij Kindante en mogelijk ook daarbuiten.

Meld dit bij je directeur en/of bij Marcel van den Eijnden (m.vandeneijnden@kindante.nl) of ondergetekende. We willen er samen met jullie tegenaan gaan. Daar waar nodig en wenselijk gaan we met mensen van buiten en binnen Kindante om de tafel zitten voor nieuwe inspiratie. Beschouw deze oproep ook als een uitnodiging om mee te denken met het strategisch plan van Kindante voor 2012 -2015.

Kindante is sterker dan de optelsom van de stichtingen die aan de wieg van haar geboorte stonden, daar ben ik van overtuigd. Hopelijk kunnen jullie dat spoedig ook onderschrijven!

Verder wil ik jullie veel leesplezier wensen bij dit eerste nummer!

Tot slot: heel veel dank voor de vele kaarten, bloemen, mails en sms'jes die ik heb ontvangen in de periode van mijn ziekte. Ik ben blij dat ik weer terug ben en met jullie kan werken aan een krachtige organisatie die goed voor de kinderen is en ook voor ons!

Yvon Prince
y.prince@kindante.nl

Kindantescholen actief in Vastelaovesleedjesfestival

In dit artikel blikken we terug op de afgelopen carnavalsperiode. Twee Kindante-scholen zijn muzikaal bijzonder actief geweest in de aanloop van de Vastelaovend. De Gustav Hoeferschool in Sittard behaalde met groep 7/8 de finale van het Kinger Vastelaovesleedjesfestival en het team van SBO De Horst in Echt schopte het tot de halve finale van het LVK. Met beide scholen halen we herinneringen op.

Enkele dagen na de LVK finale zit ik op het kantoor van directeur Ronald Kooi van de Protestants Christelijke basisschool Gustav Hoefer in Sittard. Samen met Ronald en leerkracht Ward Wijnands kijken we terug op een enerverende periode die het hoogtepunt bereikte op de finaledag afgelopen zondag in discotheek Palladio in Helden. "Na afloop van de finale werden eerst alle liedjes genoemd die niet gewonnen hadden", aldus Ward. "Tijdens het noemen van die liedjes liep de spanning behoorlijk op, zeker toen we maar steeds niet genoemd werden". "Uiteindelijk werd als één na laatste ons lied "Gans Limburg geit oet zien daak" genoemd en wisten we dat we het KVL niet gewonnen hadden." De teleurstelling was enkele momenten groot -vooral bij de begeleiders- maar het goede gevoel van alle maanden daarvoor is uiteindelijk blijven hangen.

Voor Sef Laugs van SBO De Horst is het inmiddels wat langer geleden dat hij in spanning zat hoe het met het liedje van "Horstikke Good" zou aflopen. Met hem spreek ik af

in de week na de carnavalsvakantie als het Vastelaovesgevoel al weer is verdwenen en iedereen tot de orde van de dag is overgegaan. Sef mogen we een inmiddels zeer ervaren LVK artiest noemen. Hij heeft veelvuldig deelgenomen aan deze wedstrijd, schopte het maar liefst 8 keer tot de finale en behaalde daarin 3 keer een tweede plaats. In 1987 begon het bij Sef te kriebelen. "In dat jaar stuurde ik een liedje in bij het plaatselijke liedjesconcours in mijn woonplaats Koningsbosch". "Tot mijn eigen verbazing won dit liedje". Voor Sef reden om het jaar daarna een poging te doen om mee te doen aan het Limburgs Vastelaovesleedjes Konkouer. Hij werd meteen tweede en had toen eigenlijk moeten winnen. "De jury gaf echter toen de voorkeur aan de gerenommeerde Frans Boermans uit Venlo", aldus Sef. Op de Gustav Hoeferschool begon het avontuur in september 2010. Het inschrijfformulier voor het KVL viel op de deurmat. Ward Wijnands, leerkracht van groep 7/8 had al eens een KVL meegemaakt op de basisschool van Vilt. Met die ervaring stapte hij naar zijn directeur Ronald Kooi die meteen enthousiast

was. “Ik zag direct de kans om onze school op een unieke manier te profileren en bekend te maken in de omgeving”. “Dat is ook hard nodig want in een kleine straal om ons heen liggen nog een vijftal andere basisscholen.” Dit jaar klopte Sef Laugs van De Horst bij directeur Martin Tonnaer aan. Hij had een liedje op de plank liggen en vond het een leuk idee om dat met het team van de school in te sturen voor het LVK. Martin vond dat ook en er werd begonnen met de voorbereidingen. Aangezien het team van De Horst over behoorlijk wat muzikaal talent beschikt, was hetinzingen van het nummer bij Marlstone in Bunde geen probleem. Vervolgens werd de muziekbond naar L1 opgestuurd en werd het lied “Niks is Sjoander” geselecteerd voor de halve finale. Helaas verzamelde Horstikke Good te weinig bonnen om door te dringen tot de finale.

De positieve reactie van de directeur vond navolging bij groep 7/8 op de Gustav Hoeferschool. Opmerkelijk, want meer dan de helft van de kinderen heeft niets met carnaval en spreekt niet eens dialect! Ook ouders reageerden enthousiast en gingen aan de slag met het maken van kleding en attributen. Een ouder van de locatie Regenboog in Geleen, die een eigen dansschool heeft, zorgde voor de choreografie. De kinderen kregen de opdracht om zelf liedteksten te maken. Op die manier werd de KVL-deelname geïntegreerd in de lessen want ook aan de geschiedenis van carnaval werd aandacht besteed en er werden creatieve lessen over het onderwerp gegeven. John Habets uit Klimmen kreeg uiteindelijk de opdracht om vanuit de teksten van de kinderen een lied te componeren en bij hem werd het eindproduct ook opgenomen.

Waar haalt een liedjesschrijver zijn inspiratie vandaan? vraag ik aan Sef Laugs. “Een liedje is meestal in een paar minuten af”, aldus Sef. “Tijdens het wandelen met de hond of als ik bezig ben met een duurloop (Sef heeft op

niveau de hardloopsport beoefend) ontstaat vaak als vanzelf een lied in mijn hoofd. Als ik dan thuis kom is het af, dat wil zeggen dat ik dan de melodie en de tekst van het refrein zo kan inzingen op een bandje. Daarna moet ik wel nog even goed gaan zitten om de coupletten samen te stellen en hier en daar een woordje bij te schaven”. Met dat bandje gaat Sef naar de studio en daar wordt er dan een compleet arrangement van gemaakt. “Muzikale affiniteit heeft er al van jongs af aan ingezeten”, vervolgt Sef. “Bij ons thuis werd vroeger veel gezongen en veel familieleden zijn in de muziek verder gegaan.” Toen ik jong was zaten we op zomeravonden in de graaf voor ons huis met z’n allen te zingen; vader, moeder en alle kinderen. Voorbijgangers bleven dan vaak staan luisteren.”

“Terugblikkend kunnen we stellen dat het KVL ons veel heeft opgebracht”, zeggen zowel Ronald als Ward. “Tijdens de voorbereidingen ontstond er een groot saamhorigheidsgevoel bij kinderen, ouders en teamleden”. “De kinderen hebben samen aan iets gewerkt en hebben er vanuit zichzelf iets heel moois van gemaakt”. “Uiteindelijk wilden zelfs kinderen die ziek waren en met koorts in bed hadden moeten liggen, per se erbij zijn en tot het laatste moment meedoen”. Directeur Ronald zag in het hele proces een unieke gelegenheid om te laten zien dat de Protestantse Christelijke denominatie van de school een deelname aan zo’n feest niet in de weg hoeft te staan. Sterker nog: er is duidelijk gemaakt dat de school in de loop van de jaren is geëvolueerd van enigszins strak-in-de-leer-zijn naar een meer open houding ten opzichte van de PC-identiteit. Een mooi voorbeeld hiervan is dat de dominee uit de protestantse gemeenschap op de finaledag in de bus is meegereisd en een van de meest fanatieke supporters was. Er waren ook geen reacties uit de omgeving van mensen die dit evenement vanuit PC-oogpunt not done vonden, en dat mag best een doorbraak genoemd worden.

Deelname aan het LVK heeft bij het team, de kinderen en de ouders van De Horst voor veel enthousiasme gezorgd. “Bijna alle mensen op school zijn echte carnavalisten”, zegt Sef. “Dat zorgt natuurlijk voor een goede achterban en dat heeft er mede voor gezorgd dat het zo’n goed resultaat heeft opgeleverd.” Het was niet vooraf de opzet, maar het LVK heeft voor De Horst wel voor de nodige publiciteit gezorgd. “Als er nu wel eens mensen van buitenaf op school komen, horen we regelmatig: De Horst?, oh dat zijn die van het LVK”.

Al tijdens de aanloop naar de finale en ook erna stroomden de aanbiedingen voor optredens binnen op de Gustav Hoefer. “We hebben een aanbod gekregen om op het jeugdbuuttekampioenschap te komen zingen en we treden op na afloop van de Kinderopocht en het Kanon op het Balkon op de markt in Sittard”, aldus leerkracht Ward. “Er was zoveel vraag, dat we veel verzoeken moesten afzeggen, anders liep het uit de hand.” “We hebben ook duidelijke voorwaarden aan de deelname gesteld”, valt Ronald bij. Twee weken voor de finale vond bijvoorbeeld de Citotoets plaats. “Uiteraard mocht het KVL een optimale afname van deze toets niet in de weg staan”. “Pas na de Cito hebben we ons volledig op het KVL gestort”.

Sef Laugs treedt in de carnavalstijd vaak op. Op allerlei zittingen en evenementen brengt hij zijn eigen liedjes en andere bekende schlagers ten gehore. Hoogtepunten in zijn carrière waren de optredens in de Zoepkoel van Venlo, op de opening van het seizoen op de 11e van de 11e in Maastricht en bij de Europäische Nürische Gemeinschaft in Köln. Ook was het lied “Gans Limburg sjteed op ziene kop”, waarmee Sef in 1990 tweede werd op het LVK, onderwerp van gesprek in de talkshow van Karel van der Graaf. Het lied kreeg toen van dichter Willem Wilmink goede kritieken t.o.v. van een aantal Hollandse liedjes van toentertijd. “Volgend jaar doen we weer mee en dan pakken we

het echt professioneel aan”, besluit Ronald. “Maar dan moeten we wel eerder beginnen en ruim op tijd inschrijven”, vult Ward aan. Beide heren hebben er nu alweer zin in, en dat belooft wat voor 2012.

“Zo langzaam wordt het tijd om de fakkel door te geven”, zegt Sef. “Ik word ook een dagje ouder en al die optredens zijn behoorlijk zwaar”. “Ik vind het soms moeilijk om me op te peppen voor een optreden, maar als ik eenmaal ben geweest is het toch altijd prachtig”. Sef hoopt dat zijn kleinkinderen ooit in hun opa’s voetsporen zullen treden. “Het zou voor mij een mooie drijfveer zijn om hen de kneepjes van het vak bij te brengen en liedjes te blijven schrijven voor een jongere generatie.” Je zult zien dat we dan een nieuwe generatie Laugs op het LVK kunnen bewonderen.

Peter Otermans

Door de ogen van kinderen

In het dichtbundeltje van groep 8 van november 2005 onder de titel:
"De magische wereld van letters in woorden gevangen"
schreef een leerling over iets dat voor hem ongrijpbaar was:

Pijn

Pijn in mijn benen,
mijn voeten
en tenen.

Pijn in mijn handen,
mijn armen
en tanden.

Pijn in mijn rug,
mijn buik
en mijn nek.

Veel pijn, dat is toch wel gek.
Ik heb mijn dag niet vandaag,
maar de meeste pijn zit echt
in mijn maag.

Jordy

7

Past dit bij de groei, die vaak aan het begin van iets staat?
Deze jongen had er last van, maar hij groeide ondanks of misschien wel dankzij.
Zo ook bij een fusie. Het hoort er gewoon bij.
Soms heb je je dag niet.
Maar waar zit het dan echt? Probeer dat te lokaliseren.
Dan is er goed mee te leven en tot volle bloei uit te lopen.

Wiel Heijnen

Bijzondere Koninginnedag voor OBS Het Palet

Openbare Basisschool Het Palet in Maasbracht heeft een wel heel speciale Koninginnedag beleefd. Enkele kinderen van de school mochten langs de route staan die Koningin Beatrix en haar familie op 30 april liepen in Thorn. Het witte stadje maakt deel uit van de gemeente Maasgouw en alle basisscholen in de gemeente werd gevraagd om mee te doen aan een wedstrijd waarbij een koninklijke troon moest worden ontworpen.

Amaliacup

Deze competitie wordt in Thorn al elk jaar op Koninginnedag georganiseerd maar ter gelegenheid van het koninklijk bezoek werd ze opengesteld voor alle scholen in de gemeente Maasgouw. De bedoeling was om een koninklijke troon te ontwerpen die eigenlijk maar aan één voorwaarde moest voldoen: je moest erop kunnen zitten. Iedere school mocht twee tronen bedenken en daarmee meedingen naar de Amaliacup. Een jury, bestaande uit de burgemeester en enkele vooraanstaande Thorndenaren, bepaalde wie deze cup ging winnen.

Enthousiast

Op de oproep in onze nieuwsbrief "Het Palettertje" reageerden veel ouders en kinderen enthousiast. Al snel hadden we twee "oude" stoelen ter beschikking die als basis dienden voor de troon en ook meldden zich kinderen die wel meewilden om op Koninginnedag bij de tronen langs de route te staan. Enthousiast werd er aan de slag gegaan en dat leverde twee prachtige tronen op.

Prijs

Enkele dagen vóór 30 april werd bekend gemaakt wie de Amaliacup zou gaan winnen. Er waren uiteindelijk 25 tronen ingestuurd die op een zonnige woensdagmiddag allemaal in de Abdijhof in Thorn stonden opgesteld. Burgemeester Strous maakte bekend wie de mooiste troon had gemaakt en dat bleek de ZMLK school de Maaskei uit Heel te zijn. Maar ook Het Palet viel in de prijzen. De troon van de onderbouw eindigde op een gedeelde tweede plaats!

Repetitie

Als de koningin op bezoek komt wordt niets aan het toeval overgelaten. Daarom gingen we op 29 april met kinderen en begeleiders naar Thorn om het hele evenement te repeteren. Dat werd serieus aangepakt. We moesten in Thorn verzamelen bij de basisschool en vertrokken vandaar uit in stoet naar de route. We kwamen bij elkaar in een grote tent waar we moesten wachten tot we ons plekje konden innemen. De stoet werd geoefend met een echte nep-koningin die de hele route alvast uitprobeerde samen met de burgemeester.

30 april

Koninginnedag begon voor ons al vroeg. Om 7.00 uur moesten we ons melden op de St. Jozefschool in Thorn. Daarvoor hadden we onze auto's ver buiten het stadje geparkeerd en aldus een flink stuk gelopen. De veiligheidsmaatregelen waren scherp; Thorn was in het centrum helemaal autovrij gemaakt (ook voor bewoners!) en er was veel politie op de been. Na verzamelen werden we uitgebreid gecheckt voor we naar de verzamelplaats werden gebracht. Daar was het wachten tot 9.30 uur toen we onze plek bij de tronen mochten innemen. Inmiddels was het al aardig druk langs de route. Langzaam werd de spanning opgevoerd en rond 10.30 uur was het zover. De koningin kwam met haar gevolg om de bocht in het straatje waar alle tronen stonden opgesteld. De leden van de koninklijke familie namen uitgebreid de tijd om alle ontwerpen te bekijken en waren erg geïnteresseerd in hoe de tronen nu precies gemaakt waren en wie eraan hadden meegeholpen. De kinderen waren erg onder de indruk, zeker toen Beatrix persoonlijk een compliment voor onze troon maakte en prinses Maxima er even op plaatsnam om te kijken of de troon ook lekker zat. Ook Mabel ging zitten en maakte even een praatje met de kinderen. Alle prinsen en prinsessen trokken langs en keken hun ogen uit. Een kort maar onvergetelijk moment op een prima georganiseerde en prachtige dag.

Peter Otermans

De troon van de onderbouw behaalde een tweede plaats!

en nu maar wachten op de koningin Beatrix en alle anderen

koningin Beatrix komt ons persoonlijk een complimentje geven

en Maxima wil de troon natuurlijk ook even uitproberen

Hoe is het toch zo gekomen?

Met de vraag om mijzelf voor te stellen ga ik terug naar Heerlen, 13 mei 1956; een heugelijke dag want het was een zondag en Moederdag en ik werd geboren. De tweede zoon met een broer die twee jaar ouder is en waar nog een jongere broer met een achterstand van negen jaar ons gezin compleet maakte. Mijn vader werkte bij de spoorwegen en mijn moeder had de handen vol aan ons gezin maar moest ook gaan werken om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen.

Mijn middelbare school heb ik gevolgd in Heerlen en Kerkrade en daarna ben ik naar de Pabo in Heerlen gegaan. Op de vierde klas van de Havo Sancta Maria in Spekholzerheide kwam ik op 18 jarige leeftijd Hanneke tegen en na verwoede pogingen om haar aandacht te vangen kregen wij verkering. Hanneke ging naar de KLOS en ik naar de Pabo met de bedoeling om samen het onderwijs in te stappen. Ik heb in die tijd ook nog overwogen om automonteur te worden maar die keuze werd niet breed gedragen. Met veel plezier heb ik de Pabo doorlopen en ik vond het geweldig om les te geven en met kinderen te werken; mijn eerste aanstelling was op een Protestants Christelijke school, daarna kreeg ik een lange vervanging op een MLK-school en uiteindelijk werd ik in een vaste baan benoemd in het openbaar onderwijs. Gedurende de avonduren volgde ik de opleiding LO-handenarbeid en ik gaf de hele school handenarbeidles. Toen ik tijdens mijn lesgeven ontdekte dat ik onvoldoende kennis had van kinderen met leer- en opvoedingsproblemen ben ik de opleiding speciaal onderwijs gaan volgen; deze opleiding heb ik als een welkome verrijking ervaren. Toen in de gemeente Heerlen een geheel nieuwe school startte met een aparte onderwijsinhoudelijke identiteit heb ik mobiliteit gevraagd. Deze openbare Freinet-school in Zeswegen werd opgestart op initiatief van ouders en waar naast het initiatief, nog niets was. De periode op de Freinet-school was een zeer intensieve periode waarin ik veel geleerd

heb; kinderen met uiteenlopende culturen en geloofsovertuigingen binnen een groep, grote combinatiegroepen waar veelal gewerkt werd zonder methoden, een steeds wisselend team en een stormachtige groei van leerlingen. Na een viertal jaren gewerkt te hebben als adjunct kwam de vacature voor directeur voor de tweede openbare school in Sittard. Met de gedachte van "laat ik eens kijken wat de marktwaarde is" werd ik op mijn 31e benoemd als directeur van de nieuwe school, ik kreeg een budget van anderhalve ton en mocht gaan beginnen. De openbare basisschool Aan de Meule is hieruit voortgekomen, een school waar ik achttien jaar met ontzettend veel plezier heb mogen werken in samenwerking met een geweldig team. Gedurende de Aan de Meule-tijd heb ik mijn Magistrium opleiding met bovenschoolse module gedaan en ik ben daar in aanraking gekomen met "de lerende organisatie" en het "boeiend leren". Veel van deze uitgangspunten kwamen terug als een déjà vu vanuit het Freinet onderwijs. Tijdens deze periode heb ik in 1999 / 2000 in samenwerking met de ambtenaren en wethouders van de verschillende gemeenten, namens de directeuren de verzelfstandiging van het openbaar onderwijs begeleid. Dit werd de Stichting Openbaar Onderwijs Westelijke Mijnstreek, die later de naam prooSes kreeg. In de opstartfase heb ik een gedeelte van bovenschoolse werk verricht en ben ik gestart met de voorbereidingen voor de nieuwe basisschool in Hoogveld, Loedoes. In deze fase heb ik nog even de interim-directie ingevuld

op de openbare basisschool De Kring in Beek. Een zeer drukke en hectische periode die ik alleen maar kon invullen omdat er hele sterke mensen op de verschillende plekken waren die de honneurs konden waarnemen. Toen er binnen prooSes weer een vraag kwam om bovenschools een taak te vervullen vond ik dat ik een keuze moest maken en niet met een been in Aan de Meule moest blijven ; ik heb toen gekozen voor het bovenschoolse van prooSes. Een kleine club van 10 scholen met een klein bovenschools kantoor waar ik samen met Erik Nevels de bovenschoolse directie vormde. Binnen het kantoor heb ik met heel veel plezier gewerkt aan de ontwikkeling en positionering van het openbaar onderwijs en dit steeds vaker in afstemming en overleg met het toenmalige Focus in de persoon van Jan Demandt.

Steeds meer realiseerden wij ons dat de ouders met hun kind geen behoefte hebben aan besturen die naast elkaar werken en opkomen voor hun eigen belangen, maar op zoek zijn naar kwalitatief goed onderwijs. Dit is mijn drijfveer geweest om met overtuiging mee te werken aan de fusie tussen Focus en prooSes. Ik ben dan ook trots op wat wij dit jaar gerealiseerd hebben, wetende dat wij delen van prooSes moesten inleveren, maar ik kan nu met overtuiging zeggen dat er iets moois voor terug is gekomen. Ik heb het geweldig naar mijn zin, ontmoet steeds nieuwe mensen, kom op scholen en zie daar geweldige mensen en goed onderwijs. Ik vind de dinsdag, de dag waarop wij als college van bestuur

het scholenbezoek gepland hebben, dan ook de topdag van de week; binnen de school zijn, praten over onderwijs, nog even door de knieën zakken en naast een kind gaan zitten is nog steeds heerlijk.

Mocht het idee ontstaan dat ik alleen met werk bezig ben geweest gedurende deze jaren dan kan ik ook vertellen dat ik met Hanneke getrouwd ben, wij twee geweldige dochters hebben, Lonneke en Sanne. Deze twee meiden wonen inmiddels al samen met twee hartstikke leuke jongens Tom en Koen. Ook hebben wij, omdat het lege nestsyndroom ontstond, een poes Saartje. Naast dit alles heb ik een geweldige hobby en dat is oldtimers en wel Volvo's; sleutelen, onderdelen zoeken, mede-sleutelaars ontmoeten, op zoek gaan naar dat ene onderdeel en dan handelen is ontzettend leuk. Zo zie je maar, dat uiteindelijk alles toch goed komt.

Marcel van den Eijnden

De kennismaking met Yvon Prince (opgenomen in het personeelsmagazine van Focus, april 2010) is terug te vinden op de website van stichting Kindante, www.kindante.nl

“Kletstheater” van basisschool Don Bosco wint Onderwijsprijs Limburg 2009–2011.

Basisschool Don Bosco in Stein vormt samen met basisschool De Brök in Stein en Meers een scholenkoppel onder leiding van directeur Nan Galema. De locatieleider van Don Bosco is Mayke Zijlstra. Zij stimuleerde de enthousiaste leerkrachten Peggy Troisfontaine en Marly Penders hun uitwerking van taalactivering als project in te dienen voor de Onderwijsprijs. Daarmee haalde de school voor de tweede maal “de olifant die door een hoepel springt” binnen, een bronzen trofee die uitgereikt wordt aan de 1e prijswinnaar van de provincie.

Een stukje historie van de school.

In 1950 werd voor het eerst een school gesticht in de wijk Nieuwdorp, waar een groot aantal mijnwerkers van de Staatsmijnen gehuisvest was. De kleuters werden ondergebracht in de zaal van een café. Drie jaar later kwam er een (jongens)school bij. In 1960 werd aan de Bergénkenstraat een nieuwe meisjesschool gevestigd en in 1969 kwam er een definitieve plek voor de kleuters. In 1975 werd de jongens- en meisjesschool samengevoegd en deze 16-klassige lagere school kreeg de naam Don Bosco, naar een Italiaanse priester (1815-1888) die in 1934 heilig werd verklaard en zich tijdens zijn leven bezighield met sociaal-pedagogisch werk en de opvoeding van verwaarloosde jeugd door het oprichten van internaten en vakopleidingen.

Op dit moment is de wijk sterk vergrijsd en het aantal leerlingen dat de school bezoekt is 123. Meer dan 10 % van de leerlingen is van

allochtone afkomst. Zigeuner kinderen die de school bezoeken zijn voornamelijk afkomstig van de beide kampjes in de directe omgeving, een enkeling van een kampje uit de regio.

Onderwijsbehoefte van de populatie.

Enkele jaren geleden boog het team zich als taalpilotschool intensief over de kwaliteit van de taalontwikkeling. Een kwaliteitsimpuls was nodig om de taalvaardigheid van de leerlingen naar een hoger niveau te tillen. Peggy Troisfontaine volgde de opleiding als taalcoördinator bij Fontys en was medeverantwoordelijk voor het schrijven van het taalbeleidsplan. Samen met de locatieleider en de overige teamleden, maar vooral in de samenwerking met Marly Penders, werd handen en voeten gegeven aan de taalactivering in alle groepen. Met name de doorgaande lijn is een voortdurend aandachts- en ontwikkelpunt. Naast het Kletstheater in de groepen 1 en 2, wordt er in de groepen 3, 4 en 5 gebruik gemaakt van een vertelkoffer dat gevuld kan worden met een boek, een bijbehorende woordspinnende aanvullende materialen. In de hogere groepen wordt o.m. gebruik gemaakt van Power Pointpresentaties en mogelijk de krant.

Het ontstaan van het “Kletstheater”.

Terwijl Marly en Peggy in de auto terugkeerden van een workshop - in het kader van een VVE-symposium - over spreekbeurten bij kleuters, werd al brainstormend de naam Kletstheater geboren. Beide leerkrachten waren zeer enthousiast over de verkregen informatie

en gaven er meteen een eigen invulling aan: verhalen vertellen om de taalontwikkeling bij kleuters te bevorderen is belangrijk, een aantrekkelijk kastje en aansprekende vertelplaten zijn prachtig, maar nog steeds is vooral de leerkracht aan het woord. Hoe krijgen we de kleuters aan het kletsen?

Zo werd het idee geboren de kinderen een vertelplaat te laten samenstellen en hun eigen verhaal te vertellen aan de groep. De conciërge van de school was bereid voor Peggy en Marly een kamishibai-kastje te bouwen: een houten theaterkastje waarin papieren vertelplaten geplaatst kunnen worden, in Azië al eeuwenlang in gebruik. Naar eigen idee beschilderden de beide dames de kastjes in hun vrije tijd en werden daarbij hoe langer hoe enthousiaster. Om de kinderen duidelijk te maken wat de bedoeling was, maakten de leerkrachten een eigen vertelplaat en introduceerden dit in de groep. Voor de ouders werd een brief gemaakt (desgewenst in het Arabisch vertaald voor allochtone ouders), die samen met een vel papier op A3-formaat in een werkmap mee naar huis ging om het verhaal van het kind vorm te geven. Eveneens werd het vertelkastje toegelicht op de informatieavond van de school.

De praktijk.

Het idee is door ouders zeer positief ontvangen. Kinderen mogen zelf aangeven wanneer ze een vertelplaat willen maken en krijgen ruim de tijd thuis hieraan met hun ouders te werken. De onderwerpen die aan bod komen zijn zeer gevarieerd: van zwemles tot vakantie en van bruiloft tot moskee. Er worden tekeningen gemaakt, foto's geplakt en woorden erbij geschreven door de kinderen en de ouders. Omdat het onderwerp het kind sterk aanspreekt en er van tevoren thuis veel over gesproken is, kunnen de kinderen over het algemeen heel uitgebreid vertellen over het gekozen thema.

"We laten alle kinderen aan bod komen en door het vertelkastje structureel in te zetten, is het mogelijk dat de kinderen enkele malen per schooljaar hun eigen verhaal kunnen vertellen voor de klasgenootjes."geven Peggy en Marly aan,terwijl ze de kastjes klaarzetten voor het

maken van een foto.

Het vertelkastje kent een heel eigen ritueel: iedereen gaat klaar zitten voor de voorstelling, de vertelplaat wordt in het Kletstheater getoverd, de gordijntjes gaan open en het kind begint het verhaal met gebruikmaking van het toverstafje, dat helemaal aan de sfeer is aangepast. Ook de juffen moeten zich aanpassen: zij mogen niets zeggen en evenals de andere toeschouwertjes hun vinger opsteken en wachten tot ze door het toverstafje aangewezen worden een vraag te stellen. Dat zwijgen van de juf blijkt in de praktijk een hele opgave te zijn, maar biedt vooral ook kansen!

Nadat het kind het verhaal bij de plaat verteld heeft, krijgt het werkstuk een plaats aan de muur in het lokaal. Zo is zichtbaar welke onderwerpen al aan de beurt geweest zijn en worden andere kinderen gemotiveerd ook aan de slag te gaan met hun verhaal. De resultaten van de gekozen werkwijze zijn positief. Kinderen durven zichzelf te presenteren, er is meer interactie tussen de leerlingen, ouders worden actief betrokken in het leerproces en de woordenschat groeit aantoonbaar. Geen wonder dat het juryrapport zeer lovend was over dit project. Zoals zo vaak werken kleine initiatieven als hefboom en dienen vervolgstappen zich als vanzelf aan. Peggy en Marly blijven door het enthousiasme van hun leerlingen steeds opnieuw geïnspireerd tot het aanbrengen van verbeteringen. Via de nieuwe website www.kletstheater.nl is meer informatie te vinden of aan te vragen.

Op naar Amsterdam voor de Nationale Onderwijsprijs.

Op 26 januari werd de onderwijsprijs door gedeputeerde Odile Wolfs uitgereikt. Door de media werd hier al aandacht aan besteed. Alle winnaars van de provinciale prijzen gingen mee naar de Nationale Onderwijsprijs. De uitreiking hiervan op woensdag 30 maart jl. in Amsterdam, heeft jammer genoeg niet de eerste prijs opgeleverd voor de Don Bosco-school. Toch blijft de prestatie van de school een prestatie van formaat!

Ellie Peters

Guatemala – Monrovia

Onderwijs. Waar ook ter wereld.

Vaak worden we gevraagd iets te storten voor goede doelen. Van vele kanten wordt een beroep gedaan op medeleven, begrip, een bijdrage. Weet u het nog. In 2007 werd het idee geboren om de verschillende bijdragen van de diverse scholen niet langer alleen te versnipperen over allerlei prachtige goede doelen. Nee, er werd gekeken naar één groter doel waarbij we samen konden zorgen voor één grote bijdrage. Vanuit het toenmalige directeurenberaad werd een werkgroep gevormd die zich hiermee zou gaan bezighouden. Niet alle scholen sloten zich meteen aan, maar toch wel de meeste. Er liepen immers ook al op verschillende scholen andere acties. Die ging men natuurlijk niet zonder meer stopzetten. Belofte maakte ook daar namelijk schuld en de verantwoordelijke directies zetten de ingezette inspanningen daarop gericht dus voortvarend door.

De overige Focusscholen richtten hun blik op Guatemala. Een van de gestelde voorwaarden voor het te bereiken goede doel was dat het duidelijk raakvlakken moest hebben met het basisonderwijs, zodat het ook onze kinderen hier aansprak. Een gerichte zoektocht bracht de werkgroep in contact met de stichting PIMMA, hetgeen staat voor 'Particulier Initiatief Maastricht Midden-Amerika'. Bij deze stichting ging het minste geld verloren aan overhead kosten. Het merendeel zou dus daar komen, waar het ook voor bedoeld was.

De genoemde stichting had al projecten in Guatemala en zodoende werd ingezet op de bouw van een nieuwe school in Monrovia.

Nu kunnen jullie vragen of dat daar wel nodig was. De bijgaande foto's zeggen hier waarschijnlijk meer dan genoeg over. Zo was het toen wij eind april begin mei 2009 daar aankwamen.

Behalve dit bouwsel troffen we een adembenemend uitzicht, waarin we bijna verdronken door de schoonheid die ons overviel. Het uitzicht voor een ogenblik de rug toedraaiend bracht ons echter meteen weer bij de harde werkelijkheid. Vinden jullie het nodig dat hier iets gaat gebeuren? Kijk eens naar de stralende kindergezichten waaruit ook zoveel dankbaarheid blijkt.

De eerste steen werd gelegd. De groei van een prachtig project werd zo concreet gemaakt. Wat stond de bouw van 'onze' school nu nog in de weg? Denken jullie alstublieft niet dat het in Guatemala allemaal vlugger gaat dan in ons land. Of toch misschien. In ieder geval is na een, op bepaalde gebieden, moeizaam verlopen start de bouw voortvarend aangepakt. Ja ook in Midden-Amerika gaat niet altijd alles van een leien dakje. Op het resultaat zijn de gebruikers in ieder

geval uiteindelijk wel trots.

In dat prachtige gebied waar we op 29 april 2009 stonden naast het bouwsel zoals hierboven weergegeven, is op Valentijnsdag, 14 februari 2011, de nieuwe school in gebruik genomen.

Dankzij de € 25.000,00, gezamenlijke opgebracht door de Focusscholen en verdubbeld door de stichting PIMMA, genieten de kinderen in Monrovia nu ook gelukkig in acceptabele omstandigheden van onderwijs. Dit alles is nog gecompleteerd door de giften bij gelegenheid van het afscheid van Jan Demandt. Hierdoor is namelijk gezorgd voor de eerste inrichting. 120 kinderen maken nu gebruik van een gebouw waarvan ze tot nu alleen maar droomden. Zo worden dromen in 2011 dus ook nog werkelijkheid. Daar waar hier scholen gesloten moeten worden, kunnen elders dergelijke voorzieningen nog gebouwd worden om het gebrek eraan aan te vullen.

De foto's die jullie hier zien geven een, weliswaar beperkt, beeld van de bouwactiviteiten tijdens het bouwproces.

Het geheel, dat door plaatselijke aannemers wordt uitgevoerd, vindt plaats onder deskundige leiding van een toezichtcommissie ter plekke.

Is hiermee nu dit project helemaal afgerond? Laten we zeggen dat het slechts het begin is. Er kan immers nog gezorgd worden voor de aanleg van een speelplaats. Het zou te ver voeren om daar hier nu over verder te fantaseren, maar ik kan jullie verzekeren dat ik er wel prachtige beelden bij voor ogen heb. Een uitdagende, inspirerende speelplaats midden in die natuurlijke schoonheid, zoals eerder al genoemd. Een verdere uitbreiding van de bouw, zoals de plaatselijke bevolking misschien wel wil, is voorlopig echter niet aan de orde. In deze gebieden worden de scholen efficiënter gebruikt. De kinderen maken namelijk in twee groepen gebruik van de geboden mogelijkheden. Dat wil zeggen dat de ene groep school kan hebben van 7.00 – 12.00 uur en de tweede groep van 13.00 – 18.00 uur. Het is een kwestie van organiseren.

Maar ondanks dit efficiënte zal er na verloop van tijd toch ook behoefte zijn aan onderhoud.

Zo is er in 2007 een groeiproces in gang gezet door de toenmalige Focusscholen dat hopelijk vanaf nu door de Kindantescholen met evenveel enthousiasme wordt voortgezet. Dan zal dat uitgroeien tot juweeltjes waar kinderen aan de andere kant van de oceaan in Midden-Amerika, ingezoomd op Guatemala, zich in goede omstandigheden kunnen ontwikkelen tot wereldburgers van de toekomst. Samen met onze kinderen hier zullen zij dan kunnen zorgen voor het juiste klimaat op deze wereld.

De heer Jan Willems, de meeste van jullie kennen

hem nog wel, is graag bereid om namens de stichting PIMMA gratis voorlichting over het project Monrovia en de mogelijke toekomstige projecten op school te verzorgen. Jullie hoeven hem maar even te bellen op nummer 046 4333143 en een afspraak is vlug gemaakt.

Het is ook goed te weten dat de Focusrekening voor opbrengsten van gehouden acties inmiddels is opgeheven.

Wanneer jullie een actie t.b.v. de scholenbouw door PIMMA houden, dan gaarne de opbrengst overmaken aan:

Stg. PIMMA, Maastricht
rekeningnummer 679515100

Er zal nog heel wat verschoven en gestort moeten worden om aan de huidige voorwaarden, ook zo ver weg, te kunnen voldoen..

Niel Heijnen

15

“Er moet meer angst uit blijken”.

Tumult in school. Precies op het einde van de schooldag krijgen twee opgeschoten knapen het met elkaar aan de stok. Het botert al langere tijd niet tussen beiden. Tot dan toe op afstand, via SMS, via de zogenaamde vrienden.

Twee collega-leerkrachten komen tussenbeide. De een dirigeert een opstandeling zijn lokaal binnen en de ander moet waarlijk al zijn pedagogische tact uit de kast halen om zijn ‘aandeel’ te redden.

Echter deze wandelende tijdbom verplaatst zich vervolgens door het gehele complex. Zijn geschreeuw, zijn ongenoegen over alles en iedereen schalt messcherp door het gebouw. Op de voet gevolgd door mijn collega. Vanaf dat moment wordt elke collega, onwetend van het gebeurde, door de jongere toegebeten en betrokken in zijn snoeiharde bewoordingen en dreigingen, soms gepaard gaand met een tête à tête of een gebalde vuist. Het is zeker niet voor de poes wat deze jonge gast ons toewenst, nee toe tiert. Het snijdt diep in je ziel als je niet beter zou weten. Littekens levert het zeker op, ook wij zijn maar mensen.

Het gegeven dat er binnen de school nooit fysiek wordt ingegrepen tenzij twee of meer leerlingen met elkaar op de vuist gaan, creëert ook voor deze op hol geslagen, hysterische jongere een bepaalde mate van bewegingsvrijheid. Alle collega's, eigenlijk op weg naar de kantine, vormen als vanzelf een soort van cordon om er zorg voor te dragen dat de materiële schade beperkt blijft.

Praten heeft geen zin, dat is duidelijk. Rustig blijven, duidelijk zijn, van geen wijken weten. Die boodschap stralen we met zijn allen uit.

Ook deze jongere heeft na school zijn GSM weer in zijn bezit. Vergeefs probeert hij zijn vader te bellen, geen beltegoed. Een kleine hapering, dat had hij niet verwacht. Nu, helemaal over de rooie, dringt hij door tot de administratie en maakt zich de telefoon van school meester. Op dat moment zou je hem liefst met vot en kraag uit de school gooien. Fysiek geen probleem maar verstandig? Terwijl we onze afkeuring duidelijk laten blijken staan we toe dat hij zijn vader belt.

Huilend, smekend, krijsend, hysterisch met armen en benen zwaaiend geeft hij vader de opdracht om ons allen kapot te komen steken. We zijn in zijn ogen veel te ver gegaan, het moet nu maar gebeuren. Blijkbaar is het antwoord van vader niet naar zijn zin. Vloekend en nu helemaal hyper doet hij een hernieuwde poging, gehinderd door onze interventies. Ook nu zonder resultaat. Vader weigert op zijn avances in te gaan.

Terwijl de sterke arm onderweg is staat moeder plots aan de deur. Op onze uitnodiging om alleen of in gezelschap van haar buitenzinnige zoonlief te komen praten gaat moeder niet in. Sterker nog, we krijgen acuut de wind van voren. Het is in haar ogen altijd haar zoon die beschuldigd wordt. Opeens staan daar twee personen in de gang. De een (moeder) wil uit de school en de ander wil in de school blijven. Gepaard gaande met steekbewegingen, schreeuwend, hortend en stotend bereikt men gelukkig de auto. De rust in school keert heel langzaam weder.

Dit was de derde, ‘eens maar nooit weer’ van deze jongere. De derde keer en in toenemende mate fysieker en dreigender van zijn kant. Nu eens niet gericht op één of twee personen maar op het gehele team + die ene leerling. De verwijderingprocedure is in gang gezet. Heel veel factoren maken zijn handelen plausibel. Een vreselijk auto-ongeluk met zwaar hersenletsel; een minder cognitief vermogen; zwaarlijvigheid; gehoorproblemen; drugsgebruik, zeg nu zelf: geen cocktail om vrolijk van te worden.

Tussendoor: een vader belt met de mededeling dat zijn dochter vandaag wel erg lastig en druk zal zijn. Vader vertelt dat hij net uit het ziekenhuis komt na een mislukte poging tot zelfmoord. Vrouw weg, huwelijk naar de mallemoer. Pooiiiiinnnggg, de telefoon zoemt na in mijn oren.

Voor de school is dit natuurlijk geen reden om geen aangifte te doen. Eens zal ook dit heerschap een plaats in de maatschappij moeten krijgen en weten wat nu werkelijk zijn plaats is.

Diverse collega's doen aangifte wegens bedreiging. Niet veel later krijgen we te horen, dat deze aangrijpende ervaring geen aangifte waardig is. Dat soort bejegeningen horen bij onze professie, zo oordeelt men. Het zou anders zijn als we meer ‘angst’ in het verhaal konden leggen. Een tweede poging volgt, we treden gedwongen toe tot het leger van angsthazen.

Doch ook nu weer oordeelt men dat we ons te zwak hebben uitgedrukt. Slapeloze nachten, een bezoek aan de huisarts, aan de psycholoog, dat soort werk moeten we in stelling brengen. Ik haak af en met mij mijn collega's. Ergens is er een grens. Lang leve Vrouwe Justitia. Zou zij ook zo bejegend mogen worden?

Ode aan het team. Niks ‘angsthazen’, we stonden met zijn allen pal.

Jos Heil

Colofon

Kindante
fo

is het personeelsmagazine van
Stichting Kindante

Redactie

Yvon Prince, Jos Heil,
Wiel Heijnen, Ellie Peters,
Gemma Starink

Vormgeving

Marc Webers

Druk

Claessens Grafisch Veelzijdig
Sittard

Redactie-adres
Stichting Kindante
Postbus 5156
6130 PD Sittard
Tel. 046-4363366
e-mail: g.starink@kindante.nl